

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: „**Občanské sdružení Pro Lednici**“, se sídlem Slovácká 655, Lednice, IČ 270 36 961, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 1, Praha 1, za účasti: **Ing. O. B.**, bytem Z. n. 72, L., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2010, čj. MK 15870/2010/OPP, sp. zn. MK-S 8787/2010 OPP

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 26. 8. 2010, čj. MK 15870/2010 OPP, sp. zn. MK-S 8787/2010 OPP, a rozhodnutí Národního památkového ústavu ze dne 30. 6. 2010, čj. NPÚ-371/6273/10, se zrušují.**
- II. Národnímu památkovému ústavu se nařizuje poskytnout žalobci informaci, jaké jsou celkové náklady na pracovní místo vedoucího zahradníka zámeckého parku v Lednici za roky 2003 až 2009 a první kalendářní pololetí roku 2010, a to v každém roce zvlášť s členěním za každý rok na základní mzdu (plat), vyplacené odměny či jiné požitky, odvody, režie a případné další náklady, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.900 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Národního památkového ústavu (dále též povinný subjekt) ze dne 30. 6. 2010, č. j. NPÚ–371/6273/10, a toto rozhodnutí potvrzeno.

Citovaným rozhodnutím povinného subjektu byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací.

Žalobce podal u povinného subjektu dne 30. 6. 2010 žádost o poskytnutí informací, jaké jsou celkové náklady na pracovní místo vedoucího zahradníka zámeckého parku v Lednici za dobu od roku 2003, a to v každém roce zvlášť, s tím, že žádá uvést za každý rok výši základní mzdy (platu), vyplacených odměn či jiných požitků, odvody, režie případně další náklady.

Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 30. 6. 2010, čj. NPÚ–371/6273/10, žádost odmítl a uvedl, že v daném případě žádost směřuje k poskytnutí informace o platu konkrétní osoby, ačkoliv není přímo určena jménem. Konkrétní výše platu jednotlivých zaměstnanců je považována za osobní údaj zaměstnance a není možné ji bez souhlasu zaměstnance zveřejnit.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů má na požadované informace nárok. Zamítnutí žádosti by bylo možné pouze tehdy, pokud by nešlo o veřejné prostředky, případně pokud by prostředky nevynakládal povinný subjekt, ale jiný úřad.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 26. 8. 2010, čj. MK 1587/2010 OPP, a to tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí povinného subjektu potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce požaduje sdělení informací, které se týkají osobních údajů a poskytnutí takovéto informace brání zákon č. 101/2000 Sb. Vydaným rozhodnutím tudíž nebylo zkráceno žalobcovo právo na svobodný přístup k informacím, neboť rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou.

Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí uvedl, že z ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím jednoznačně vyplývá, že zákon počítá s tím, že povinný subjekt poskytuje i osobní údaje. Podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů může správce údajů zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, tedy i povinnosti dle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce se proto domnívá, že na poskytnutí požadovaných informací měl právo.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že zákon o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na poskytování osobních informací, položené dotazy byly správně vyhodnoceny jako otázky vztahující se k osobním údajům, protože se jedná o údaje týkající se určeného nebo snadno určitelného subjektu. Proto navrhuje, aby soud podanou žalobou jako nedůvodnou zamítl.

Usnesením ze dne 31. 10. 2013, čj. 10 A 250/2010–35, soud řízení přerušil, neboť zjistil, že rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu byla v řízení pod sp. zn. 8 As 55/2012 předložena otázka, zda v případě kolize práva žadatele na informace s právem jiného subjektu na ochranu soukromí je nutno vzájemně si konkurující práva poměřit pomocí testu proporcionality.

Rozšířený senát v uvedené věci rozhodl rozsudkem ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012–62, v němž dospěl k následujícím závěrům: *Informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance*

poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

V odůvodnění tohoto rozsudku přitom mj. uvedl: *Je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků, viz k tomu výše sub [73]) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:*

- *zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,*

- *zaměstnanců podléhajících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),*

- *zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (např. analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),*

- *zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (např. poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),*

- *zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.*

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odeprání poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů.

Po vydání tohoto rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zdejší soud usnesením ze dne 21. 11. 2014, čj. 10 A 252/2010–38, vyslovil, že v řízení se pokračuje.

Žalovaný v návaznosti na závěry uvedené v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedl, že podle jejího názoru vedoucí zahradník zámeckého parku v Lednici je osobou, která se na podstatě povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění okolností

nevýznamným způsobem, přičemž nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Jedná se sice o osobu, která je placena z veřejných prostředků, ale vykonává u povinného subjektu činnosti pomocné a servisní povahy. Proto se žalovaný i nadále domnívá, že žaloba není důvodná, a navrhuje, aby byla zamítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení (tj. vedoucí zahradník zámeckého parku v Lednici) ve svém vyjádření k projednávané věci uvedla, že se neztotožňuje s názorem vyjádřeným Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku. Poukazuje rovněž na to, že žádost o poskytnutí informací je motivována osobním sporem mezi ním a předsedkyní žalobce.

Žalobce v replice na tato vyjádření uvedl, že nesouhlasí s tvrzením, že vedoucí zahradník zámeckého parku v Lednici se podílí na podstatě povinného subjektu jen nepřímo a nepodstatným způsobem. Zdůraznil, že vedoucí zahradník má k dispozici dvě desítky přímo podřízených pracovníků, které má řídit, každodenně určovat jejich konkrétní náplň práce a rozhoduje o jejich odměňování v řádu několika milionů korun ročně.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze vyšel ze závěrů uvedených ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, který je zjevně znám žalobci, žalovanému i osobě zúčastněné na řízení, a proto není nutné zde jeho odůvodnění nad rámec toho, co již bylo uvedeno výše, obsáhle rekapitulovat. Zdejší soud se přitom domnívá, že odůvodnění tohoto rozsudku obsahuje dostatečné protiargumenty k výhradám, jež vůči tomuto rozsudku uplatnila osoba zúčastněná na řízení. Pro stručnost zdejší soud na odůvodnění tohoto rozsudku v plném rozsahu odkazuje.

Z citované části tohoto rozsudku přitom jednoznačně vyplývá, že bez dalšího má být vždy poskytnuta informace o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance. V daném případě je požadována informace o platu vedoucího zahradníka zámeckého parku v Lednici, tedy jednoznačně osoby v řídicí pozici povinného subjektu. Je přitom zcela nerozhodné, že podřízenými této osoby jsou (pravděpodobně) již jen osoby provádějící servisní činnosti, podstatné je to, že informace se týká platu vedoucího zaměstnance a taková informace má být bez dalšího poskytnuta vždy.

Soud proto zrušil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti i rozhodnutí žalovaného odvolání a současně povinnému subjektu podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nařídil povinnému subjektu požadované informace žalobci poskytnout.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a dále hotové výdaje za tři úkony (převzetí věci, podání žaloby a replika k vyjádření žalovaného) ve výši paušální náhrady po 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve světle nálezu Ústavního soudu ze

dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13). Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 2.900,- Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. března 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová